

Jag för Soldater tycke har:
 De lefwa fritt och gladt,
 Hur skönt att se en wacker karl
 Med plymer på sin hatt
 En färd och munter Krigare
 Jag hand och hjerta helst wil ge:
 Och kommer Josef snart igen,
 Så fira wi förlofningen.

Jag älskar honom, och med stål;
 Han älskar mig också;
 Och om en lys han af mig stjal,
 Tar jag af honom två.
 Mitt hjerta gladt och lifligt står
 Blott jag min Josef älska får.
 Ät om han wore här igen,
 Så fira wi förlofningen!

Skriptur vidnästads Solbandel i Stockholm.

SEDERBERG,
 Elméns och Granbergs Tryckeri, 1825.

Min Salig Hustru.

Malena, salig gumman min,
 När hon här gick och slant i werlden,
 Med segelgarn knöt kostan sin
 Och swor alltjämt mot synd och skården.

2.
 Hon alltid swor så innerlig
 På under skoln, den gamla trasan,
 Som wid hwar rånnsten fäste sig
 Wid klacken utaf ena hasan.

3.
 Och strumporna, den ena grå,
 Den andra svart, bar salig själen;
 Med fri passage för hwarje tå,
 Och tjockbenet alltjämt wid hälen.

4.
 Malenas näsa satt på sned,
 Och det war händt i Öröna Gången:
 Hon kom att gråla med en Smed,
 Och han tog hastigt tag med tångem

5.

För människom var hon ett ljus;
 Allt werldsligt prål gaf hon till fanders;
 Tog sig måst hwarje dag ett rus,
 Och för en witten af Demanders.

6.

Igenom koftan, då och då
 Man kunde se en skymt af ryggen,
 Om wintren alltid luttel-blå.
 Om Sommarn karmosin, af myggen.

7.

Kring hennes wäta mun, i dans
 Sig dusin-tals med flugor swängde,
 Och nås-tippen, i brist af åns,
 Swär dag sig småningom förlängde.

8.

Ack Herre Gud! i wintras då!
 (Nå aldrig glömmmer jag den färden.)
 Då jag på tälten, hå, hå, hå!
 Drog henne öfwer Riddars-färden.

9.

Och hon på isen damp så full,
 Och sig så stamlöst der betedde,
 Och sade: när jag föll omkull,
 Ja, wi kan sitta här i bredd.

10.

En dag hon sade: wet du Jan,
 Nu ska jag taga gull ur grufwor,
 Och så hon traskade kring Sta'n
 Att stjåla wed och sälja strufwor.

11.

Men någon satans Fynn-Kapten,
 (Wid Skeppsbron låg den fula styggen),
 Tog en gång upp en fastlig sten,
 Och drog min Summa mitt i ryggen.

12.

Då kom hon hem, o ack och wel!
 Med brånwin, plåster, band och huckel,
 Och hela kroppen satt på sne,
 På ryggen en förfärlig puckel.

13.

Sen föll hon i en sömn så djup,
 I portgången wid gamla sådan,
 Sift wakenade, och tog en sup,
 Och for så nöjd och salig hådan.

14.

Allt sådan war min låra stätt
 Malena Gertrud född; von Grisen,
 Dett vittnar jag

Cornelius Tratt

Affstedad extra wid Accisen.